

COM VISC LA MEVA VIDA CRISTIANA

MOISÈS MARTÍ

La Trobada Fraternal al convent de Pompeia, enguany duia per tema "Els Joves i la vida cristiana". Us oferim els testimonis de dos joves de les nostres fraternitats, Moisès Martí (25 anys) de la pregària de Taizé de Pompeia, i Àlex Romero (19 anys) postulant dels Caputxins.

D'entrada voldria dir que he rebut la fe a través de la meva família, per tant, el meu itinerari personal d'alguna manera forma part de l'itinerari vital dels meus pares i després amb la resta de la família. Per posar en context d'on vinc, parlaré dels meus pares i germans: som naturals de Menorca; els pares quan es van conèixer van començar un projecte de vida en comunitat. Així, durant uns 10 anys, juntament amb altres famílies, van viure en una comunitat cristiana en la qual portaven una forma de vida alternativa, treballaven el

camp, tenien animals, es feien el pa, el formatge, venien productes a la plaça del mercat, eren bastant autosuficients, compartien espais en comú com ara el treball, alguns àpats, pregàries i la vida recreativa. A part d'anar a vendre al mercat i de portar els nens a l'escola, la resta d'activitats les feien a la comunitat; també acollien a persones amb problemes psicològics i d'addicció. Era una comunitat a l'estil de la *Comunitat de l'Arca*, de Lanza del Vasto, la qual s'emmirallava en els àshrams de Gandhi, però inserit al context cristià.

Quan jo tenia tres anys vam venir a viure a Castellfollit del Boix, un poblet situat al centre de Catalunya, on hem seguit vivint amb el mateix estil de vida senzill i familiar. La coherència i autenticitat del testimoni de fe i de vida que he rebut dels meus pares és el que m'ha donat la credibilitat per a posar la confiança en aquesta fe. Una fe transmesa en la quotidianitat de la vida, no tant amb paraules sinó amb l'exemple, en els petits gestos de cada dia, en l'entrega, en l'amor mutu, en la confiança, en l'amor i el servei als altres i a Déu, en la generositat i ajuda als més necessitats, en l'acollida (a casa sempre hi ha gent que ve i passa, la porta sempre està oberta a tothom que arriba), en l'alegria de viure confiant plenament en la providència de Déu, en la pregària sincera i agraïda.

Tinc cinc germanes i un germà, som set en total, i sempre hem estat molt units, som amics, fem moltes activitats junts, ens ajudem mútuament, i penso que la fe també ens referma aquest vincle. Així, la coherència i autenticitat de la fe i la manera de viure-la han fet que, amb el temps, durant el meu procés de creixement personal, hagi adoptat aquesta mateixa fe, me l'hagi fet meva.

Després de la infantesa, on la vida de fe la vaig viure amb naturalitat i certa inconsciència, vaig passar a l'adolescència, vaig passar de la petita escola rural del poble a un súper institut –a la ciutat–, també feia música al conservatori i jugava a futbol, per tant em passava el dia a fora. En aquest procés adolescent, de presa de consciència, d'autodefinir-me respecte els pares, tenia un pes important la vida social i convencional dels amics, vaig crear una certa distància entre la meva vida íntima-familiar i la vida pública-social, la distància física entre un món i l'altre (poble i ciutat) facilitava fer aquesta separació (cal dir que la meva família era molt peculiar i quan un és adolescent vol qualsevol cosa menys

ser diferent, per tant, intentava dissimular la meva peculiaritat –que ara evidentment m'estimo molt–). Pel que fa a la fe, en sentia vergonya, la volia camuflar i, si més no, no la vivia amb gaire interès i mai en parlava.

Posteriorment vaig anar a Barcelona a estudiar CAFE (Ciències de l'Activitat Física i l'Esport) a l'INEFC, i vaig passar a viure a un pis amb un amic, un pas més d'autonomia. Va ser un temps, seguint en la mateixa línia, d'adormiment espiritual. Tenia altres interessos –encara que la fe segurament estava fermentant (considero que mai he deixat de creure; en algun moment m'hauria agradat però afortunadament no ho vaig aconseguir)–. El meu entorn universitari era més aviat ateu i no es parlava mai de religió i, si es feia, era

per dir-ne alguna cosa negativa, per la qual cosa no em convidava a expressar el que jo pogués creure; així que ho callava, per por a no ser acceptat, perquè no em sentia capaç d'argumentar-ho, perquè no m'hi sentia còmode, etc. Cal dir que en aquest període també tenia moments de vida de fe: en l'entorn familiar, en el fet d'anar a missa els diumenges, en el compartir amb amics creients, en algunes anades a Taizé, viatges i pelegrinatges (com ara Medjugorje o el camí de Sant Jaume). Considero aquestes espurnes com la llavor que un sembra i al cap d'un temps dona fruit, o com el llevat que un posa a la massa per a que aquesta fermenti i creixi.

L'últim curs vaig fer un ERASMUS a Polònia (cada cop més lluny de casa),

un altre pas important d'independència i autonomia personals, va ser una època bonica, de descobrir nous entorns, se'm va despertar la sensibilitat per la bellesa, vaig fer moltes relacions interpersonals, noves amistat –algunes més superficials, altres més profundes–, no tenia cap altra preocupació que gaudir de la vida, dels amics, fer festa, viatjar..., moments, potser, de recerca del propi jo i d'allunyament de Déu, de voler-ne prescindir. Però allò no m'omplia profundament, sentia una mena de buit interior, tenia set de plenitud. Un cop acabada la carrera vaig sentir la necessitat de fer quelcom per als altres ja que fins llavors –sense ser-ne massa conscient– tot el que havia fet d'important tenia com a finalitat el propi “jo”. Aquell estiu,

per circumstàncies de la vida, vaig acabar a l'Índia fent un voluntariat a Calcuta amb les Missioneres de la Caritat i això va suposar un canvi, un moment de conversió, un descobriment de la vida espiritual. Vaig fer experiència de l'amor de Déu, vaig tenir un encontre amb Jesús, darrere el rostre dels més pobres i necessitats, en el testimoni de sta. Teresa de Calcuta, de les missioneres i els voluntaris, en l'alegria de la fraternitat, en l'eucaristia, en la pregària. Va ser una experiència molt intensa, en la qual vaig experimentar una llibertat i felicitat profundes com mai abans no havia tingut; això em va impulsar a voler seguir Jesús: que fos Ell el protagonista de la meua vida.

En tornar vaig intentar donar-hi resposta, amb una actitud de servei als altres –fent voluntariat amb les Calcutes de Barcelona, fent de monitor a un cau, a un casal–, vaig començar a anar a missa diàriament, a pregar meditant el rosari (cosa que abans hauria estat impensable!). El mateix curs vaig decidir de fer el màster d'Educació. L'any següent –ja el curs passat–, amb la necessitat d'aprofundir en la fe, vaig començar a estudiar ciències religioses a l'ISCREB; també anava a diferents grups de pregària com el de Taizé de Pompeia, amb un grup de joves cristians del Poble-Sec, als sopars *Alpha* de la Delegació Juvenil, als grups bíblics de Can Puiggener (barri marginal de Sabadell) amb la Fraternitat de Santa Maria de Togores, comunitat religiosa de la qual la meua germana n'és membre. Vaig començar també l'acompanyament espiritual amb un sacerdot de la mateixa comunitat. Poc després també vaig començar a treballar de professor de música fent substitucions, donant pas a una nova etapa del meu procés de creixement, l'experiència laboral, adquirint responsabilitat en la societat.

Aquest estiu he fet vuit dies d'Exercicis Espirituals a la cova de st. Ignasi i he tornat a experimentar l'amor de Déu, la seva

contínua presència en la meua vida i en tot, en allò més quotidià, sempre.

Mica en mica el meu itinerari personal es va definint i el procés espiritual va madurant dins meu. Miro d'estar disponible i atent a la crida que Jesús em fa cada dia, encara que sovint és fàcil despitarse en una societat que imprimeix un ritme de vida tan trepidant que costa d'assimilar i discernir les coses que passen al nostre voltant.

Com visc la fe actualment?

Actualment visc la fe amb bastant naturalitat. Amb alts i baixos, intento viure la quotidianitat de la vida com un do, com un regal, com una ofrena. Des de l'octubre faig de professor de música al col·legi Natzaret, a Esplugues, un terç de jornada, la qual cosa és ideal ja que em permet viure i compaginar-me la feina amb els estudis de l'ISCREB. Els diumenges també vaig a un grup d'universitaris cristians, allà comentem l'evangeli del diumenge i compartim una mica de sopar, intento anar a missa sempre que puc, resar, llegir la Bíblia. I porto una vida normal i corrent mirant de viure-la amb una certa coherència amb l'evangeli, faig vida comunitària amb els dos germans petits a un pis a Barcelona –i ara també amb dos nois afganesos que tenim acollits–, intento quedar amb els amics quan m'és possible, canto a la coral del poble, m'agrada sortir a córrer per Montjuïc, el cap de setmana vaig a casa al poble i ens trobem amb la família. Miro d'agrair a Déu per tot, i miro de no fer-lo patir massa.

Bé, amb això ja us he explicat resumidament la meua vida i itinerari espiritual. La realitat potser no és ben bé tal com l'he expressat amb aquestes paraules ni com possiblement vosaltres l'haureu entès, però he volgut ser honest en el que he dit i espero que us hagi aportat alguna cosa de profit. Moltes gràcies, pau i bé.